

Dogodki iz svetniškega življenja.

Sv. Ignacij. O sv. Ignaciju, ki je bil prvi jezuit, začetnik jezuitov, ste gotovo že kaj slišali. Živel je pa še 15 sto let poprej neki drugi svetnik, ki mu je bilo tudi ime Ignacij in je bil zelo imeniten in slaven mož.

Ko je Jezus po svoji domači deželi hodil okrog in učil, je bil Ignacij še majhen deček. Nekega dne so se apostoli prepirali, kateri bode večji v nebeškem kraljestvu. Jezus pa pokliče blizu stoječega otročiča in ga postavi mednje ter reče: „Ako se ne izpokorite in ne boste kot ta-le otrok, ne pojdete v nebeško kraljestvo. Kdor je ponižen kot ta otrok, bo največji v nebeškem kraljestvu.“ In ta srečni otročiček, ki ga je Jezus postavil apostolom za zgled, je bil sv. Ignacij, čigar god se obhaja 1. februarja. O, gotovo ni mogel nikdar več pozabiti tega srečnega trenutka, ko je kot malo dete tako blizu zrl v premilo obličje našega Gospoda.

Po Kristusovem vnebohodu je veliko občeval z apostoli. Zlasti mu je bil učitelj sv. Janez evangelist, ki ga je zvesto posnemal sveti mladenič. Ko je odrastel, je bil posvečen v mašnika in tudi v škofa. Izročena mu je bila škofija v Antiohiji, kjer je bil prvi škof prvak apostolov, sv. Peter. V tem mestu so se verniki najprej imenovali kristjani. Štirideset let je srečno vladal svojo škofijo. Pristrčna je bila ljubezen med višjim pastirjem in dobrimi ovčicami. Takrat še ni bilo veliko kristjanov, a ti, ki so bili, so bili izvrstni. Zapisano je o njih hvalno izpričevalo: „Kolikor vernikov, toliko svetnikov!“

Prihrulo pa je hudo preganjanje kristjanov, že tretje v rimskem cesarstvu. Najhujše zadene škofa. Obsodba se glasi: „Vojaki naj Ignacija odpeljejo v Rim, da bo divjim zverem v hrano in ljudstvu v razveseljevanje.“

Dolgo in silno mučno je bilo potovanje po morju in po suhem. Uklenjenega škofa je stražilo 10

vojakov, ki so se zelo surovo obnašali. Tolažba pa sta bila svetemu mučencu dva spremljevalca dijakona in pa kristjani, ki so povsod, kjer se je ladja ustavila, hiteli pozdravljat in ga prosit blagoslova. Posebno prisrčen je bil obisk pri nekdanjem součencu škofu Políkarpu v Smírni. Jokaje so povsod poslušali verníki zadnje nauke vzvišenega mučenca. Da bi pa izkoristil še zadnje trenutke, je napisal v razne kraje sedem listov, ki so še zdaj dragocen spomin mišljenja in življenja iz prvih časov krščanstva.

V Rimu odvedejo Ignacija v gledališče Kolosej. Svetnik poklekne in moli z razprtími rokami. Divje izstradane zveri planejo iz zaprtíje — v malo trenutkih je dokončan slavni boj — osemdesetletni starček izroči svojo sveto dušo Jezusu, ki ga je nekđaj objemal in blagoslavljal kot malega dečka.

* * *

Sv. Apolonija je živelá ob času preganjanja v Aleksandriji v Afriki in je bila hči premožnih staršev. Pa posvetno bogastvo je ni mikalo, skrbela je le za dušno lepoto. Ker je bila v bogoljubnosti popolnoma utrjena, je ostala stanovitna tudi ob najhujšem preganjanju.

Sodnik ji zapove, naj se odpove sv. veri. Apolonija junaško odgovori: „Raje umreti kot grešiti!“ In ko jo silijo, naj prekolne Boga, odvrne: „Dokler živim, bom hvalila in slavila svojega Boga.“ Te besede tako zelo razjeze mučitelje da jo po čeljustih bijejo in s kleščami porujejo vse zobe. Ko je pa še ne umore take muke, jo sežgo na grmadi.

Slika še kot devica, ki drži v roki kleščce, včasih tudi zob.

Zapomni si dvojen nauk: Kadar te zobje hudo bole, se spomni bolečin sv. Apolonije in bodi potrpežljiv; smeš jo pa tudi prositi za pomoč, ker je posebna pomočnica zoper zobobol.

* * *

Sv. Evlalija je zlasti zato posebno sloveča med mučenicami, ker je bila mučena že v nežni dobi, stara šele 12 let, in zato, ker je morala prestati nenavadno veliko hudih muk.

Dasi še tako mlada, je imela vendar toliko poguma, da je šla naravnost k oblastniku Dacijanu, ki je takrat (leta 304.) preganjal kristjane na Španskem, ter mu očitala njegovo nečloveško ravnanje. Oblastnik jo hoče izlepa pridobiti in pregovoriti, da bi darovala malikom; a mlada junakinja se ne dá pregovoriti. Potlej pa jo ukaže pretepati z bičem in grčavimi palicami; na tezavnico jo zapove dejati, žgati jo ob straneh in z železnimi grebeni trgati meso z nje; odstrižejo ji lasi in jo zasramovaje vlačijo po mestu. Evlalija vse voljno trpi in hvali Boga. Slednjič zakurijo okrog nje. Vroči plameni jo obdajajo in segajo že čez glavo. Evlalija odpira usta in vleče plamene vase, ker srčno želi, da bi bila že skoro združena s svojim Zveličarjem v nebesih. Tudi s križem so jo mučili. Zato ima na sliki tudi križ poleg sebe.

Prošnja božjega Deteta.

Neko božično noč je sv. Jeronim molil v Betlehamski votlini, kjer je bil rojen naš Gospod Jezus Kristus. Zamaknjen v sveto molitev je zaslišal sladki glas Jezusov:

„Kaj mi boš dal, Jeronim, za moj rojstni dan?“

„O božje Dete, saj veš, da sem zate zapustil vse, vse: papežev dvor, — vso bliščobo rimskega mesta, radosti bogastva . . . In zdaj ti darujem svoj um, svoje srce, svoje misli, svoje življenje, vse je tvoje; kaj bi ti še mogel dati, saj nimam nič več!“ . . .

„Jeronim, nekaj je še v tebi, kar si pozabil, in to hočem.“